

Згадаймо поіменно

Час неблаганний. Він не має зворотнього ходу, як і людське життя. Не заліковує болю від втрат. Для тих, кому цей біль намертво в'ївся в серце, час його тільки притамовує, на якісь миті стишує, але потім розбухує з новою силою... А для решти? Будьмо чесні перед собою й один перед одним. На п'ятому році війни більшість тих, у кого вона не замолола в своє горнило близьких, рідних і найдорожчих, вже не настільки гостро реагує на почуті в новинах фронтові зведення, як в перші її місяці. Не так масово спішимо за першим попликом з допомогою волонтерам і передачами-дарунками для бійців. Натомість човпемося у своїх житейських турботах, яких і справді немало, гриземося у соцмережах і наживо через бозна що. Під мирним небом... Людям властиво зикати. До всього? Навіть до того, що на рідну країну зазіхає ворог? Але десь там, поблизько, на Сході...

А за два дні - Покрова, річниця створення УПА і свято захисників Вітчизни... Лунатимуть палкі промови. Вігатимуть ветеранів. Сьогоднішніх, у багатьох з яких скроні ще й не намагалась зачепити сивина... Покладатимуть квіти. До пам'ятників і на могили... Могили воїнів, котрі віддали життя за Україну кілька десятиліть тому і вже ось у наші дні. Захисників - земляків, чоловіків, батьків, синів, братів, друзів, наречених... Українців. За національністю чи по духу. І вкотре мимоволі ятримуться душі матерів... Бо болітиме їм не тільки своє горе, а й те, що там за обрієм, на Сході, ворог знову цілить у чинює дитину... Бо не скінчилась ще війна... І материнська молитва з надією полине до Пречистої: "Захисти, боже, збережи..."

Тож вчтаймося у скупі рядки біографій, погляньмо на фото своїх краян, яких ми втратили через війну. Згадаймо героїв. Вклонімося пам'яті. Вони на життєвій дорозі не схибали. Не маємо на це права і ми. Чи не так?

Донецького аеропорту". У Глинську відкрито меморіальну дошку Юрію Дацюку.

лено меморіальні дошки на будівлях Мізоцького НВК, де він навчався, та спортивного клубу, де тренувався, а також меморіальний знак навпроти мізоцького храму УПЦ КП.

городжений орденом "За мужність" III ст. (посмертно).

ВІДНІЧУК Роман Степанович. Старший лейтенант; заступник командира роти з озброєння; 42-й окремий мотопіхотний батальйон; 57-ма окрема мотопіхотна бригада. Народився 26 травня 1989 року в селі Богдасів.

У дитинстві пережив не одне важке випробування. Коли Роману виповнилось три роки, сім'ю покинув батько, тож хлопчика виховували мама й бабуся. Та одинадцятирічним Роман залишився вже й без мами, яка померла від раку. Малого Рому на виховання забрала його рідна тітка з міста Рожище. Долею Романа опікувалася родина Фандичів. Хлопчик навчався в ЗОШ І-ІІІ ст. № 4 м. Рожище. Але через три роки і тітку спіткала та сама доля, що й матір хлопчика...

Роман Віднічук мріяв бути військовим. Саме тому вступив до Волинського ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою. Згодом закінчив військовий факультет НТУ "Харківський політехнічний інститут". Служив у навчальному центрі "Десна" в танковому батальйоні, згодом був інженером бронетанкової служби озброєння Академії сухопутних військ ім. Петра Сагайдачного у Львові. У квітні 2014-го тричі писав рапорти щодо направлення на службу в зону АТО. 12 серпня поїхав на фронт у складі 42-го батальйону. Взимку 2015

ЯРОШЕНКО Андрій Вікторович. Солдат 55-ї окремої артилерійської бригади; народився 28 грудня 1982 року у місті Здолбунів. В мирний час працював у дистанції енергопостачання (ЕЧ-3) Львівської залізниці на посаді електромеханіка. Помер 11 червня 2015 року під час несення служби в районі м. Новоградівка Донецької області. Похований у Здолбуніві.

На честь бійця відкрито меморіальну дошку на будівлі Здолбунівської ЗОШ І-ІІІ ст. № 4.

САПОЖНИКОВ Олексій Юрійович (псевдо - Сапор). Солдат; снайпер; 24-й окремий штурмовий батальйон "Айдар". Олексій народився 29 березня 1989 року у Здолбуніві.

ПЕТРЕНКО Павло Іванович (Бані). Старший солдат резерву; старший стрілець-кулеметник; 2-й батальйон спеціального призначення НГУ "Донбас". Народився 3 грудня 1989 року у Здолбуніві.

Загинув 29 серпня 2014-го під час виходу так званого "зеленим коридором" з Іловайського котла. Пожежна машина, якою Павло разом з товаришами вирішили скористатися, рухалась в автоколони батальйону "Донбас" з с. Многопілья до с. Красносільське. На околиці останнього натрапила на позицію танка Т-72 зі складу 6-ї окремої танкової бригади ЗС РФ, отримала пряме попадання. Павло стріляв з кулемета "Джесіка". Але сам дістав 2 кулі в район серця, одну - в ногу. Герой загинув разом з бойовими побратимами. Останки воїна двічі ідентифікували за експертизою ДНК.

Поховали у Здолбуніві 4 квітня 2015 року та допоховали 2 серпня 2018-го.

Павло Петренко указом Президента України від 14 серпня 2014 року нагороджений медаллю "За військову службу Україні", а також Указом від 28 червня 2015 року - орденом "За мужність" III ступеня (посмертно). Меморіальну дошку на честь героя встановлено на будівлі Здолбунівської ЗОШ І-ІІІ ст. № 3, в якій він навчався.

МИКИТЮК Віктор Іванович. Народився 13 серпня 1964 року у Здолбуніві. Старший лейтенант, командир взводу, 2-й окремий мотопіхотний батальйон; 30-та окрема механізована бригада.

Закінчив Ужгородський державний університет. Математик, викладач. З 1991 року працював в ОВС, вийшов на пенсію в званні майора міліції. Був у серпні 2014 року призначений служити в ба-

героя перейменовано одну з вулиць Здолбучова.

ПАЛІЧУК Руслан Степанович. Молодший сержант; командир відділення; 128-ма окрема гірсько-піхотна бригада. Народився 5 липня 1977 року у селі Глинськ.

Помер 25 грудня 2014 року під час чергування на блок-посту в районі м. Лисичанськ Луганської області. Похований у Глинську.

РІПІН Євген Вікторович (псевдо - Геркулес). Солдат; розвідник-кулеметник; 81-ша окрема аеромобільна бригада. Народився 18 серпня 1994 року в селі Коршів. Закінчив Рівненський технічний коледж НУВГП за спеціальністю "Обслуговування та ремонт обладнання підприємств хімічної і нафтогазопереробної промисловості". Добровольцем пішов на фронт, де долучився до лав УНСО. Був міцної стату-

тальйоні "Горинь", мав позивний Лис.

Помер 28 червня 2015 року внаслідок важкого захворювання, отриманого в зоні АТО. Похований у місті Здолбунів. Залишились дружина і двоє дітей.

Посмертно нагороджений відзнакою "За оборону рідної держави", відзнакою УПЦ КП "За жертвність і любов до України".

ЖУК Василь Володимирович. Солдат; снайпер; 93-тя окрема механізована бригада. Народився 29 вересня 1991 року. Василь у мирному житті цікавився реп-культурою, сам пробував писати реп. Він захоплювався паркуром, був дуже спритним і позитивним, мав багато друзів.

Загинув 24 січня 2015 року в бою в районі ДАПу від мінометного обстрілу.

Залишились батьки, старша сестра і брат. Нагороджений (посмертно) орденом "За мужність" III ступеня.

Меморіальну дошку Василю Жуку відкрито на будівлі Здолбунівської ЗОШ І-ІІІ ст. № 1, в якій він навчався. На честь

ший брат.

БРІК Андрій Васильович. Старший солдат; снайпер-розвідник; 130-й окремий розвідувальний батальйон. Народився 14 лютого 1987 року у с. Дермань Друга.

Загинув 8 червня 2015 року в с. Гречишкіне Новоайдарівського району Луганської області під час бойового зіткнення розвідрупи з ДРГ бойовиків так званої "ЛНР", отримав смертельне поранення. Похований у Дермані Другій. "Ми разом жили, разом їли, а я його поклав своїми руками в труну. І не буде соромно-стидно ні родичам, ні односельчанам за нього, тому що він загинув у бою зі зброєю як справжній солдат, як воїн", - наголосив бойовий побратим Андрія Ярослав, військовослужбовець 130-го окремого розвідувального батальйону ЗСУ, присутній на похованні.

В Андрія Бріка залишились мама, сестра, дружина та двоє синів 2014-го і 2011-го років народження. Бійця нагороджено (посмертно) медаллю "За військову службу Україні".

псевдо відоміше отримав. З листопада 2014 року зарахований до складу 81-ї окремої аеромобільної бригади як кулеметник-розвідник.

Загинув 20 березня 2015 року (у 21 рік) в с. Опитне Ясинуватського району Донецької області під час бойового зіткнення поблизу спостережного поста. Похований у Рівному на Алеї Героїв кладовища "Нове". Залишились батьки.

Нагороджений (посмертно) орденом "За мужність" III ступеня. Згідно з рішенням Рівненської міської ради 17 вересня 2015 року Євгену Рєспіну присвоєно звання "Почесний громадянин міста Рівне".

ДАЦУК Юрій Анатолійович. Солдат; навідник; 80-та окрема десантно-штурмова бригада. Народився 27 січня 1987 року у с. Глинськ. Зник безвісти під час оборони Донецького аеропорту 20 січня 2015 року. Опізнаний за результатами експертизи ДНК.

Похований у рідному селі. Нагороджений (посмертно) орденом Богдана Хмельницького III ступеня, нагрудним знаком "За оборону

України". Похований у місті Рівне. Залишились дружина і двоє дітей.

Загинув в ніч на 31 серпня 2015 року під час виконання бойового завдання в районі міста Горлівка Донецької області.

Похований Роман Віднічук у с. Богдасів. Меморіальну дошку на честь героя встановлено у Здолбунів на будівлі ЗОШ І-ІІІ ст. № 6.

ЯКИМЧУК Тарас Володимирович. Солдат; розвідник; 140-й окремий центр спеціального призначення. Боєць народився 6 вересня 1993 року у Мізочі. Загинув 24 липня 2014 року, коли КАМАЗ, на якому їхали спецпризначенці, потрапив під перехресний вогонь із засідки поблизу м. Первомайськ Луганської області. Похований у рідному селищі.

Залишились батьки. Воїн нагороджений відзнакою Міністра оборони України "За воїнську доблесть", орденом "За мужність" III ступеня (посмертно). Рішенням Рівненської міської ради 17 вересня 2015 року Тарасові Якимчуку присвоєно звання "Почесний громадянин міста Рівне". На честь героя перейменовано одну з вулиць Мізоча, встанов-

лені меморіальні дошки на будівлі ське Покровського району Луганської області 8 травня 2015 року отримав осколкове поранення під час атаки ворожих збройних формувань на 29-й блок-пост, що на трасі "Бахмутка". Бійця прооперували в Лисичанську та перевезли у Харків. Але 15 травня, так і не прийшовши до тями, Олексій помер від ран у тамтешньому шпиталі.

Похований у Здолбуніві. Залишились батьки, молодший брат, дружина та двоє дітей.

ШОЛУДЬКО Олександр Михайлович. Солдат 24-ї окремої механізованої бригади. Народився 16 червня 1988 року в селі Уздці.

Під час виконання бойового завдання в районі 29 блок-посту на трасі "Бахмутка" поблизу смт Новотошківське Луганської області 12 жовтня 2015 року підірвався на "розтяжці". Внаслідок вибуху втратив руку і багато крові. Помер від ран, не приходячи до тями, у Харківському військовому шпиталі 20 жовтня 2015-го. Похований у рідному селі.

Залишились дружина і донька.

У січні 2016 року воїн на-

ШОЛУДЬКО Сергій Олександрович. Старшина; командир гармати. Народився 26 березня 1977 року у Мізочі. Працював у Мізочській школі-інтернаті.

У березні 2015-го був призваний, з 23 травня брав участь у бойових діях.

Помер при виконанні службових обов'язків в зоні АТО 23 вересня 2015 року.

Похований у рідному селищі. Залишились двоє синів та вдова.

На честь Сергія Шолудька у Мізочі встановлено меморіальну дошку.

ШЕВЦОВ Станіслав Здолбунівчанин. Водій-механік БМП у зоні бойових дій на Сході України з липня 2015-го по жовтень 2016 року. Народився у 1975 році.

Після демобілізації потрапив до лікарні з онкологією. Хворобу здолати не зміг. Помер 43-річним в січні 2018-го.

Використано дані й фото з: <http://memorybook.org.ua/letters/28.htm> та сайтів Здолбунівської РДА і zdolbuniv.com